

opusdei.org

Prelaatin paimenkirje (joulukuu 2008)

Herramme saapuminen
Jouluna on mahdollisuus
kaksinkertaistaa
pyrkimyksemme ”yhdistää
inhimillinen ja jumalallinen
jokapäiväisessä elämässämme,”
kertoo prelaatti tämän kuun
kirjeessään. Hän kehottaa
meitä tekemään sen
yksinkertaisesti, toiveikkaasti ja
vastuuntuntoisesti.

22.12.2008

Rakkaat lapseni: Varjelkoon Jeesus
tyttäriäni ja poikiani!

Olemme tulleet Opus Deissä Marian
vuoden loppuun, jonka aikana
olemme kiittäneet Jumalaa hänen
esirukouksensa avulla niistä 25
vuodesta, jonka Opus Dei on ollut
personaali- prelatuuri. Toivon, että
Jumalan hyvyyden kautta olemme
kasvaneet läheisyydessä ja
uskollisuudessa Äidillemme, ja tämä
johtaa meidät paljon
henkilökohtaisempaan ja
läheisempään, rakastavampaan
dialogiin hänen poikansa Jeesuksen
kanssa.

Valmistautuessamme Neitsyt Marian
perisynnittömän sikiämisen juhlan
viettoon avautuu uusi mahdollisuus
koko sielustamme keskittyä
mariaaniseen hurskauteen, joka on
ominaista kaikille katolilaisille ja
joka on tärkeä osa hengellistä
perintöä, jonka perustajamme meille

jätti. Tiedämme, että Pyhä Josemaría ei koskaan nostanut itseään esimerkiksi. Ainoa esikuva, hän kertasi usein, on Jeesus Kristus. Siitäkin huolimatta hän totesi: ”Jos haluan teidän minua jossain jäljittelevän, on se rakkauteni Neitsyt Mariaan.” Niin suuri oli hänen kiintymyksensä Äitiimme. Pyytäkäämme hänen esirukouksensa kautta, että näinä päivinä, kun valmistaudumme joulukuun 8. päivän suureen juhlaan, jokainen meistä voi kasvaa vakaasti mariaanisessa hurskaudessa ja apostolisessa pyrkimyksessämme. Rohkaiskaamme myös muita, jotta he luottavaisessa dialogissa Neitsyt Marian kanssa voivat astua sisäisen elämän tielle tai kehittyä siinä.

Eilinen Adventin ajan alku, on liturgisesti merkittävä teologisen toivon välittämisessä. Tämä hyve johtaa meitä koko voimallamme iankaikkiseen autuuteen kuten

Jumala on luvannut niille, jotka täyttävät Hänen tahtonsa. Kuten Paavi kirjoitti tasan vuosi sitten, ”me tarvitsemme toiveita – joko suurempia tai pienempiä –, jotka pitävät meidät liikkeellä päivästä päivään. Mutta ne eivät ole mitään ilman suurta toivoa, joka ylittää kaiken muun. Tämä suuri toivo voi olla vain Jumala, joka käsittää koko maailmankaikkeuden ja joka voi suoda meille kaiken sen, jota me yksinämme emme voisi toivoa saavuttavamme.”[1]

Aloittakaamme siis tämä liturginen aika uudistamalla pyrkimyksemme päästä taivaaseen. Älkäämme asettako päämääräämme maallisiin asioihin; kaiken, minkä voimme täällä saavuttaa, on autettava meitä tiellämme taivasta kohti. Perimmäinen päämäärä elämällemme on vain yksi: nauttia Jumalan autuudesta ikuisuudessa. Näin huomaamme, että

jokapäiväinen päämäärämme on siksi asettaa kaikki, ihan kaikki, pitämättä mitään itsellämme – palvelemaan Jumalan valtakuntaa.

Katolisen kirkon katekismus tiivistää tulevien viikkojen ajatuksen seuraavasti: ”Vuosittain toistuvassa adventtiliturgian vietossa kirkko herättää tämän Messias-odotuksen jälleen eloon; uskovat osallistuvat siten Vapahtajan ensimmäisen tulemisen pitkään valmistukseen ja uudistavat itsessään kaipauksen hänen toisesta tulemisestaan.” [2]

Tämä on Joulun valmistautumisen aikaa ja toivon uudistamisen aikaa Vapahtajan tulemiseen, joka tapahtuu aikojen lopussa, kun Hän tulee tuomitsemaan eläviä ja kuolleita ja perustamaan kuningaskuntansa, jotta *Jumala hallitsee täydellisesti kaikkea*. [3]

Adventin ensimmäinen osa, joulukuun 16. päivään asti keskittyy

Herramme lopulliseen tulemiseen. Messun liturgia, erityisesti sunnuntaisin, esittää meille lukukappaleita Vanhasta ja Uudesta Testamentista valmistaen meitä tähän kohtaamiseen. 17. joulukuusta lähtien lukukappaleiden sisältö vaihtuu valmistaen meitä Jeesuksen hengelliseen tulemiseen Jouluna. Nämä kaksi todellisuutta yhdistyvät välittömästi ja niiden tulisi ohjata rukoustamme erityisesti joulukuussa. Kuinka kaipaamme Jumalan läsnäoloa jo täällä maan päällä? Etsimmekö Hänen kasvojaan kaikessa mitä teemme? Auttaako varmuus, että Hän on tullut ja on uudelleen tuleva kaikkien puolesta, estämään meitä kadottamasta sisäistä rauhaamme?

Viimeisten asioiden huomioiminen-
viimeisten todellisuuksien/
realiteettien, jotka tapahtuvat
aikojen lopussa ja ennen sitä
jokaiselle meistä kuolinpäivänämme

ei pitäisi olla pelon tai hermostuneisuuden lähde. Mikään ei voisi olla kauempana kirkon tarkoituksesta sen välittäessä näitä totuuksia meille. Paremminkin ne on tarkoitettu, jotta huomaisimme omat velvollisuutemme, jotta yhä tunnollisemmin ja täydellisemmin toimisimme oman pyhyytämme saavuttamiseksi ja apostolisen työmme eteen.

Muutama viikko sitten, viitaten Paavalin opetukseen viimeisistä asioista, Benedictus XVI kutsui katolilaisia mietiskelemään kolmea suurta uskon totuutta, jotka liittyvät tähän teemaan. Ensimmäinen on ”varmuus että Jeesus on Ylösnoussut ja on Isän luona ja siten meidän kanssamme ikuisesti. Kukaan ei ole Kristusta vahvempi. Sen vuoksi olemme turvassa emmekä pelkää.”[4] Kuinka voisimme pelätä Isäämme Jumalaa, joka on meille niin monin ja niin ilmeisin tavoin

ilmaissut rakkautensa jopa siihen asti, että lähetti Poikansa maailmaan pelastamaan meidät? Usko

Ylösnoousseeseen Kristukseen on paras lääke kaikkea pelkoa vastaan.

Niin tapahtui kun evankeliumia julistettiin ensi kertaa maailmassa,

jota hallitsi fatalistinen pelko

kohtalosta, ja se tulee uusiutumaan

meidän päivinämmme, jolloin monet

ihmiset ovat täynnä pelkoa tulevaa

kohtaan tai käyttäytyvät

vastuuttomasti niin kuin kaikki tässä elämässä loppuisi maan päällä.

”Herra on minun valoni ja apuni, ketä minä pelkäisin? (Ps. 27:1),” Pyhä

Josemaria kysyi itseltään psalmin

kirjoittajan sanoin. Hän vastasi: ”En

ketään. Jos lähestymme tällä tavalla

taivaallista Isäämme, meillä ei ole

syytä pelätä ketään eikä mitään.”[5]

Siksi, ”Jumalan lapsi ei pelkää

elämää eikä kuolemaa, koska hänen

hengellinen elämänsä perusta on

Jumalan lapseuden tajua. Hän toteaa

itselleen: Jumala on Isäni ja Hän on

kaiken hyvän Luoja; Hän on
hyvyys.”[6]

Toiseksi, Paavi jatkaa, mennen
syvemmälle kristityn optimismin
syihin, ”varmuus, että Kristus on
kanssani, että Kristuksessa tuleva
maailma on jo alkanut, antaa myös
varmuuden toivosta. Tulevaisuus ei
ole pimeys, jossa kukaan ei löydä
tietä. Sellainen se ei ole.”[7]

Jokaiselle, joka uskoo Kristukseen ja
elää Kristuksesta, tulevaisuus on
aina kirkas, varma tie, koska
Ylösnoussut Kristus, hyvä paimen, on
avannut meille tien ikuiseen
elämään ja varjelee ja rohkaisee
meitä äidin ja isän kiintymyksellä.
Jokainen meistä voi ottaa omakseen,
täydessä totuudessa, nämä
inspiroivat sanat: *Herra on minun
paimeneneni, ei minulta mitään puutu.
Hän vie minut vihreille niityille, hän
johtaa minut vetten ääreen, siellä
saan levätä. Hän virvoittaa minun
sieluni, hän ohjaa minua oikeaa tietä*

*nimensä kunnian tähden, Vaikka minä
kulkisin pimeässä laaksossa, en
pelkäisi mitään paha, sillä sinä olet
minun kanssani. Sinä suojelet minua
kädelläsi, johdatat paimensauvallasi.*
[8]

Kolmas varmuus, joka kannattelee kristittyjä on: ”Tuomari, joka palaa sekä Lunastajana että Tuomarina on jättänyt meille velvollisuuden elää tässä maailmassa seuraten Hänen esikuvaansa. Jokaiselle Hän on antanut taitoja. Siksi meidän kolmas asenteemme on: vastuu maailmasta ja aikalaisillemme, Kristuksen edessä, ja samalla voimme olla varmoja Hänen armostaan. Molemmat ovat tärkeitä.”[9]

Tämä velvollisuus on vastaus Herramme neuvoon:*negotiamini, dum venio*,[10] *’Käyttäkää näitä parhaanne mukaan, kunnes minä palaan’* –sanat, joita Pyhä Josemaría usein mietiskeli, varmuudella että

Jumala on aina vierellämme, ja velvollisuudella ottaa vastaan Hänen meille jättämänsä perinnön. Meidän on käytettävä aikamme oikein, jotta Jumalan armon avulla voimme jonain päivänä saavuttaa ikuisen onnen. Pohtikaamme Pyhän Josemarían toisia sanoja: ”Kuinka surkeaa onkaan sellainen elämä, jossa ainoana huolena on ajan tappaminen! Aikahan on Jumalan antama aarre. Mitkään verukkeet eivät voi oikeuttaa sellaista käytöstä. Kuinka murheellista onkaan, ellei ihminen todella hyödynnä Jumalalta saamiaan kykyjä – olkoon niitä vähän tai paljon – ja ellei hän omistaudu palvelemaan muita ihmisiä ja yhteiskuntaa!

”Kun kristitty tappaa aikaansa maan päällä, hän joutuu vaaraan ’tappaa taivaansa’ nimittäin silloin kun hän vetäytyy pois itsekkäästi, kätkeytyy ja on välinpitämätön. Jumalaa rakastava ei luovuta Kristuksen

käyttöön vain kaikkea, mitä hänellä on ja mitä hän on, vaan hän antaa oman itsensä.”[11]

Näiden kehotusten valossa voimme kysyä itseltämme, tunnenko velvollisuutta siitä, että minulle uskotut kyvyt tuottaisivat hedelmää – henkilökohtaiset ominaisuudet, työt joita teen, päivän aikana tarjoutuvat mahdollisuudet tehdä hyvää - jotta rakennan Kristuksen kuningaskuntaa omaan sieluuni ja ympäristööni? Kuinka autan toisia käyttäytymään samoin omalla esimerkilläni ja sanoillani? Teenkö kaiken omassa vallassani, jotta laki ja yhteiskuntajärjestelmä kunnioittaisivat Jumalan lakia?

Adventin toinen osa, kuten muistutin yllä, valmistaa meitä välittömämmin Joulun tuloon. Näinä päivinä, seuraten Isän neuvoa, voimme seurata Mariaa ja Joosefia heidän matkallaan Betlehemiin.

Henkilökohtaisen rukouksemme aikana pitkin päivää seuratkaamme heitä läheisesti ja yrittäkäämme palvella heitä, pyytäen anteeksi niiden puolesta, jotka silloin kuten myös nytkin, eivät halunneet ottaa vastaan Jumalan Poikaa kun Hän tuli maailmaan. Tämä ei ole vain mielikuvituksen harjoittamista vaan myös tehokas tapa elävöittää uskoamme inkarnaation mysteeriiin.

Joulu on meille suurenmoinen koulu; kuunnelkaamme arvokasta opetusta, jonka Jeesus tarjoaa meille. Kuten Pyhä Josemaría kirjoitti ylistäessään Kristuksen syntymän luonnollisuutta: ”Kuten kaikki muutkin ihmiset hän vietti luonnonmukaisesti yhdeksän kuukautta äitinsä kohdussa. Herra vain tiesi hyvin, että ihmiskunta tarvitsi häntä välttämättä, siksi hän kaipasi kiihkeästi tulla maan päälle pelastamaan kaikki ihmiset. Hän ei

halua kuitenkaan hätäiä, vaan tulee oikealla hetkellä, kuten jokainen ihminen tulee.”[12]

Voimme myös oppia Kristuksen yksinkertaisuudesta: ”Herra saapuu tuntemattomana, ilman loistoa ja komeutta. Maan päällä ovat osallisia tästä jumalallisesta seikkailusta vain Maria ja Joosef ja myöhemmin paimenet, joille enkelit tuovat ilosanoman ja lopuksi itämaan tietäjät. Näin tapahtuu perustavanlaatuinen asia, taivas ja maa, Jumala ja ihminen ovat yhdistyneet.”[13]

Seuraten Herraamme, mekin voimme yhdistää jumalallisen ja inhimillisen jokapäiväisessä elämässämme. Näin teemme jos yritämme asettaa Jumalan kaikkien toimiemme keskipisteeksi, yrittäen täyttää tehtävämme kunnioittaen häntä ja poistamalla kaikki syyt, jotka voisivat estää tämän. Joulua

edeltävinä päivinä alkäämme unohtako, että Maria ja Joosef jatkavat sielujemme oville kolkuttamista, kuten he tekivät Betlehemin talojen oville. ”En poikkeakaan totuudesta lainkaan,” Pyhä Josemaría vakuuttaa meille, ”kun kerron teille, että Jeesus etsii tänäkin päivänä majapaikkaa sydämestämme. Anokaamme Häneltä anteeksiantoa henkilökohtaisesta sokeudestamme ja kiittämättömyydestämme sekä armoa olla enää sulkematta Häntä pois sydämistämme.”[14]

Tulevina viikkoina liturgiassa kaikuu Jeesuksen ääni, joka kehottaa valvomaan: *Valvokaa siis, sillä te ette tiedä, minä päivänä teidän Herranne tulee.*[15] Kuten Paavi muistuttaa kaikkia kristittyjä: ”Jeesus, joka tuli meidän keskellemme jouluna ja palaa kunniassa aikojen lopulla, ei väsy tulemastamme luoksemme jatkuvasti jokapäiväisissä tilanteissa. Hän

pyytää meitä olemaan valppaina tiedostaaksemme hänen läsnäolonsa, hänen tulemisensa ja neuvoa meitä odottamaan Häntä valvoen.

Valmistautukaamme elämään uudelleen uskon kera Lunastajamme syntymän mysteeri, joka täytti koko luomakunnan riemulla.” [16]

Viime viikolla minulla oli mahdollisuus viettää muutamia päiviä Pamplonassa seuraten sisarianne ja veljiänne niissä poikkeuksellisissa olosuhteissa, joita he olivat kokeneet. Saatoin jälleen nähdä, sen hengen, jonka Isämme on antanut kaikille, mukaanlukien Navarran yliopiston työntekijöille. Muutama viikko sinne tehdyn iskun jälkeen työntekijöiden syvä kristillinen asenne antoi minulle syyn kiittää Jumalaa, koska oli niin ilmeisen selvää, että Opus Dei edistää rauhaa ja iloa.

Toistan pyyntöni, että rukoilisitte
asettamieni rukoustarkoitusteni
puolesta: ensimmäiseksi, Paavin ja
kaikkien niiden puolesta, jotka
auttavat häntä johtamaan kirkkoa,
kaikkien piispojen ja pappien ja
kaikkien Jumalan kansan jäsenneiden
puolesta ja sen puolesta, että se
henkilökohtainen apostolinen työ,
jota jokainen meistä tekee, ei
koskaan horjuisi. Kristuksen kanssa
ja Marían ja Joosefin avulla
tulkaamme ”kaikeksi kaikille
ihmisille.”

Tässä kuussa on monia Opus Dein
vuosipäiviä. En voi käsitellä niitä
kaikkia, koska se kestäisi liian kauan.
Siksi pyydänkin vain, että me kaikki
osaisimme rakastaa vielä enemmän
tätä ”Jumalan armon osoittamisen
historiaa,” sillä Herramme on
halunnut osoittaa sitä kaikille meille.
Haluaisin, että se ei olisi vain
muistoja vaan jotain, jota elämme.

Siunaan teidät koko rakkaudellani!

Teidän Isänne

+ Javier

[1] Benedictus XVI, Kiertokirje *Spe Salvi*, 30.11.2007, nro. 31.

[2] Katolisen kirkon katekismus, nro. 524.

[3] 1.Kor. 15:28.

[4] Benedictus XVI, Puhe yleisaudienssilla, 12.11.2008.

[5] Pyhä Josemaría, *Jumalan ystäviä*, nro. 95.

[6] Pyhä Josemaría, *The Forge*, nro. 987.

[7] Benedictus XVI, Puhe yleisaudienssilla 12.11.2008.

[8] Ps. 23:1-4

[9] Benedictus XVI, Puhe yleisaudienssilla, 12.11.2008.

[10] Luuk. 19:13

[11] Pyhä Josemaría, *Jumalan ystäviä*, nro. 46.

[12] Pyhä Josemaría, *Christ Is Passing By*, nro. 18.

[13] Pyhä Josemaría, *Christ Is Passing By*, nro. 18. [14] Pyhä Josemaría, *Christ Is Passing By*, nro. 19. [15] Matt. 24:42. [16] Benedictus XVI, Saarna ensimmäisenä Adventti sunnuntaina 02.12.2007.

.....